Kære delegerede - kære gæster.

Lad mig indlede med at rette en varm tak til alle jer, der gennem jeres daglige samvittighedsfulde indsats og jeres årelange, trofaste og loyale væremåde har været med til at skaffe Dansk Folkeparti sin nuværende indflydelsesrige position.

Ligeledes vil jeg gerne hilse vore nye medlemmer velkomne. Jeg har allerede her til formiddag haft lejlighed til at hilse på DF'ere, som jeg ikke har mødt før – og det er altid en særlig fornøjelse.

Hvis dette årsmøde bliver lige så spændende, lærerigt og fornøjeligt som de foregående år, er jeg sikker på, I vil nyde at være med.

Jeg vil yderligere byde hjerteligt velkommen til repræsentanter for det diplomatiske korps og til pressen.

Ja, det er en indflydelsesrig position, Dansk Folkeparti befinder sig i, men vi er ikke kommet sovende til den.

Set i forhold til sidste gang, vi mødtes til årsmøde, er det på dén måde en ganske anden verden, valget den 20. november i fjor skabte for Dansk Folkeparti.

En position, der forpligter. Som vi må glædes over. Og som vi må være ydmyge over for.

Sidste år samledes vi til årsmøde få dage efter massemordet på civile i New York og Washington.

Datoen, tirsdag den 11. september 2001, blev indskrevet i historien.

Fra vort årsmøde gav vi håndslag om, at vi stod last og brast med USA og NATO, idet vi lovede, at såfremt der for at komme terrorismen til livs var brug for Danmark, ville vi gøre vores pligt.

Vi gjorde klart, at vi støttede ethvert initiativ, der ville føre til et effektivt opgør med terrorismen.

Det samme lovede stort set alle andre også på samme tidspunkt sidste år !

Det gør de ikke længere.

Og hvor er det dog sørgeligt, hvor meget man dog kan glemme på bare ét sølle år!

Men i Dansk Folkeparti mente vi det faktisk, da vi i fjor gav loyal opbakning til kampen mod terror.

Vi mente det. Og vi mener det stadig!

Det er stadig vor opfattelse, at terrorister ikke noget steds på denne klode skal kunne få ro til at organisere deres ondskab. Om de gør det i Afghanistan eller om de gør det i Irak, i Yemen, i Gaza, på Vestbredden, i Sudan eller i Syrien, gør ingen forskel.

Saddam Hussein fortsætter med at udvikle masse-ødelæggelses-våben – kernevåben, kemiske og biologiske våben. Han har været istand til at opstille de våbenfremførings-systemer, der gør, at han vil kunne påføre katastrofer i NATO-landene Tyrkiet og Grækenland, på Cypern og ikke mindst i Israel.

Saddam Hussein har haft enhver tænkelig mulighed for at opnå en fredelig løsning.

Lad os håbe, at han nu forstår, at vi er i den 11. time, og at det er alvor.

For en måneds tid siden udkom en meget underlig bog.

Bogen er skrevet af Kåre Bluitgen, en socialistisk skolelærer på Nørrebro, og hedder Til gavn for de sorte.

Den handler om udlændingepolitik. Om de såkaldte nydanskere. Om integration – og giver for så vidt en udmærket skildring af ghettoiseringen af Danmark og de problemer, der blev skabt som følge af udlændingeloven af 1983.

Men Til gavn for de sorte, hedder bogen altså….

Og lige for at blive ved titlen: De sorte – det er altså i denne forbindelse ikke negrene – undskyld afro-europæerne – det er os!

Det er mig, og det er alle jer her til stede, og det er os - 413.987 danskere, som satte kryds ved liste O ved folketingsvalget i fjor.

Bogens forside prydes af en Indre Svinehund – én af de mange skamstøtter, som for et par år tilbage blev sat op over hele landet for at sparke til os.

Den indre svinehund – det er nemlig osse jer og mig – og den tidligere nævnte knapt halve million danskere.

Vi her til stede er alle sammen sorte og vi er alle sammen svinehunde…

Det mener Kåre Bluitgen bestemt også at vi er. Det er i og for sig dét, der er bogens ærinde:

Lad ikke svinehundene få vind i sejlene! Lad os bekæmpe de sorte! Det er hans dagsorden…

Havde det været det eneste, forfatteren skrev, var der ikke nogen særlig anledning til at fremdrage bogen. For sådan nogle svinehunde-bøger er der kommet tonsvis af i løbet af de seneste år – og de er alle sammen gabende u-interessante!

Men det, der gør Kåre Bluitgens bog bemærkelsesværdig og meget underlig er, at han fra og med side 1 og til og med side 178, hvor bogen slutter, systematisk opremser det multietniske samfunds dårligdomme og på snart sagt hver eneste side erkender alle de mange katastrofer, han og andre såkaldte humanister har ladet ske – ja tilskyndet til – i løbet af de seneste 15-20 år.

Og nu kommer det rigtigt underlige:

Han spørger sig selv og sine socialist-venner:

* Hvorfor er det ikke os, men Dansk Folkeparti, der bekæmper muslimske tørklæder?

* Hvorfor er det ikke os, men Dansk Folkeparti, der bekæmper halalslagtning?

* Hvorfor er det ikke os, men Dansk Folkeparti, der bekæmper tvangsægteskaber?

* Hvorfor er det ikke os, men Dansk Folkeparti, der bekæmper kvindeundertrykkelse?

* Hvorfor er det ikke os, men Dansk Folkeparti, der bekæmper islam…?

Og så stiller han sig selv og sine venner en række spørgsmål fra samme boldgade. Hvorfor er det ikke os, der siger alt det rigtige ? Hvorfor er det Dansk Folkeparti, der siger alt det rigtige?

For Kåre Bluitgen hænger det ikke sammen – for vi er jo sorte….

Vi er jo svinehunde og det er jo os, der skal bekæmpes.

Og derved kommer jeg tilbage til bogens titel: Til gavn for de sorte.

Forfatteren mener, at alt det, socialisterne og humanisterne har lavet og sagt og skabt med det formål at hjælpe de fremmede, at gøre gavn, at skabe fred og fordragelighed, at komme hinanden ved – en fremmed er en ven, du ikke har mødt! – stort set har været uden effekt:

Ghettoiseringen er taget til.

Det er dem og os.

De er stadig fremmede efter tre og fire generationer.

Det er den rene elendighed!

Men ifølge forfatteren har én part profiteret:

Os – de sorte! Vores profit er, at vi har fået en hel masse stemmer. Og kapitlerne slutter med disse ord: Og de sorte går forbi og smiler…

Det er det, der er så underligt ved bogen. Så helt igennem grotesk:

At forfatteren virkelig tror, at vi inderst inde nyder det.

At han virkelig tror, at vi smiler, når noget går skævt.

At han virkelig tror, at vi ønsker uenighed, ufred, ufordragelighed.

For det giver os jo flere stemmer…!

Var der nogen, der sagde kommunikations-kløft ??

Var der nogen, der undrede sig over, at vi blev tillagt så lave motiver.

Var der nogen, der undrede sig over, at nogen kunne hade os så meget.

Så meget hader han os – og det gælder i øvrigt også mange af de andre sidste-dages-hellige - at han i ramme alvor mener, at vi griner og smiler, når det går skævt for Danmark – for så får vi jo flere stemmer…

Hvad er det, der får venstreorienterede til at tage så meget fejl? Kunne det være en ideologisk binding til en fuldstændig forkvaklet opfattelse af, hvad der er rigtigt og forkert i denne verden - den samme binding, som i den kolde krigs periode fik venstreorienterede til at hylde de kommunistiske diktaturer fra Stalin over Mao til Pol Pot ?

Der var en klog mand, der engang sagde:

Al sandhed passerer gennem tre stadier:

Først bliver der gjort voldsomt nar ad den,

Dernæst bliver der gjort vældig modstand mod den

Og til sidst bliver sandheden accepteret som selvindlysende

I indvandrerdebatten er vi efter 20 år nu nået til tredje stadium.

Vi her til stede må være taknemmelige for, at Danmark – og vel også store dele af den vestlige verden – er kommet så langt, at det, vi andre har sagt i årevis – og undervejs er vi blevet grinet ad, hånet og hetzet – nu bliver accepteret som en selvindlysende sandhed.

At hovere føler vi ikke trang til. I stedet føler vi en sær tomhed og frustration:

Tænk, at det skulle tage så mange år, før sandheden blev accepteret som selvindlysende.

Tænk på alt det, landet kunne have undgået, hvis man fordomsfrit havde lyttet til vore advarsler; hvis man havde betragtet os som stuerene – og ikke som nogen, der havde pest og bylder.

Tænk, hvor meget, Danmark kunne være sparet for!

Og selv om Dansk Folkeparti i hvert fald ikke kan lastes for den situation, landet står i, er det alligevel os, der skal rydde op efter de andre. Og vi er gået i gang med at rydde op. Og det batter!

Siden Dansk Folkeparti fik afgørende indflydelse på udlændingepolitikken er tilstrømningen af asylansøgere faldet med 52 procent. Med 52 procent! Mere end en halvering.

I Norge er det gået den stik modsatte vej: En dramatisk stigning med 41 procent. I Sverige endnu værre: En stigning på 54 procent.

Alle ved, at for os har økonomien i dette aldrig været vigtigt, men at vi allerede ser ud til her i det første år at kunne spare omkring en milliard kroner, er bestemt ikke uvæsentligt. Siden vi kom til er 17 asylcentre lukket og der bebudes yderligere lukninger.

Kravene til opnåelse af indfødsret er blevet markant strammet. Kun en brøkdel af dem, der tidligere ville have fået dansk statsborgerskab, vil nu efter vore nye regler kunne få det.

Indtil nu er kun 607 personer optaget på den lov, der kan gøre dem til danske statsborgere, når loven vedtages i Folketinget.

Det samlede antal ventes for i år at ende på omkring 1500 udlændinge. Det kan lyde af mange, men det skal sammenlignes med et tal, der i fjor var på 16.757.

Et fald på over 90 procent….!

Ikke alene i de andre skandinaviske folk, men så sandelig også blandt resten af de europæiske folkeslag ser man med misundelse på den fortrinlige udvikling, der er i gang i Danmark.

Den tidligere statsminister, Poul Nyrup Rasmussen, talte altid om, at Danmark skulle være foregangsland. Dengang - under hans ledelse - blev det ved snakken.

Men siden Dansk Folkeparti har fået afgørende indflydelse på udlændingepolitikken bliver det ikke længere ved snakken: Nu er Danmark blevet foregangsland i Europa…!

Og tænk så lige på:

* at der kun er gået godt 10 måneder, siden folketingsvalget.

* at det kun er 6 måneder siden vi blev enige med regeringen om den nye udlændingelov.

* at det kun er godt 3 måneder siden aftalten trådte i kraft.

Vi er kun lige begyndt….!

For selvom vi altså kan glæde os over, at der er bremset op over for udlændingestrømmen, er det slet ikke nok. Vi skal nå endnu længere. Der kommer fortsat for mange flygtninge til Danmark, og der bliver fortsat sendt alt for få hjem.

Da vi lavede udlændingeaftalen med regeringen var det en del af aftalen, at aftalepartierne skulle evaluere udviklingen, sådan at vi ville kunne stramme yderligere op. Disse nye forhandlinger med regeringen skal vi næste år for alvor i gang med.

Og vi ser frem til at kunne tage endnu et skridt frem mod at normalisere forholdene i Danmark.

Og dette er nemlig værd at understrege:

Det er det normale, vi skal tilbage til, når det gælder udlændingepolitikken i dette land. Det er det unormale - det abnorme - der har været gældende herhjemme siden den katastrofale ændring af udlændingeloven i 1983.

Takket være Dansk Folkeparti - takket være alle jer - er landet nu ved at blive normaliseret….

Først og fremmest skal vi altså nu i gang med at hjælpe flygtningene tilbage til deres hjem. Det drejer sig primært om afghanerne, om bosnierne og om somalierne og i næste ombæring om irakerne og om de palæstinensiske arabere.

Vi presser på over for regeringen. Hjemsendelserne skal i gang. Og de skal i gang nu…!

Alle her til stede vil huske Rocker-Freden i 1997.

Medierne gjorde en masse ud af denne fredsaftale mellem Hells Angels og Bandidos, hvor en repræsentant fra hver trykkede hinanden i hånden og faldt hinanden om halsen, mens TV-kameraerne snurrede.

Ren idyl efter et par somre, hvor HA og Bandidos havde myrdet hinanden rundt om i gaderne.

Vi var nogle stykker, der allerede i samme time advarede om, at det idylliske overfladebillede af to fjender, der rækker hinanden hånden, ikke ville betyde, at det modbydelige gangstervælde, som de to organisationer med deres medløber-grupper havde fået skabt, ville ophøre.

Der var nemlig et klassisk billede, der for mig dengang hele tiden sad på nethinden, mens jeg oplevede forbrødringen:

Billedet af stridende mafia-bander i Chicago, der nærmest tårevædet falder hinanden om halsen og enes om at lade være med at skyde hinanden – men i stedet at få lavet nogle ordentlige opdelinger gennem de amerikanske byer: Den bydel er din – den bydel er min.

Og det var præcis, hvad der skete i 1997. Hells Angels og Bandidos fik delt Danmark imellem sig:

Du får Randers. Jeg ta'r Horsens. Du får Frederikssund. Jeg tager Køge. Og så videre og så videre. Bytte-bytte-købmand!

Der står vi så nu: Med et Danmark, som er gennemsyret af disse forbrydere.

8.000 gange inden for den seneste snes år er danske rygmærke-forbrydere dømt for grov kriminalitet og kriminaliteten vokser stadig og breder sig med foruroligende hast som en pest gennem landet.

Jovist har rockerne fået fred !

Og de har brugt de fem års fred til – fra 85 baser - at lukke landet i et jerngreb.

I Rigspolitiets nyeste rapport beskrives det modbydelige miljø, der er gangsternes dagligdag:

Drab, drabsforsøg, grov vold, trusler, hasardspil, narko, røveri, smugling, tyveri, bedrageri, afpresning, kvindehandel, voldtægt.

Hells Angels og Bandidos har sat deres uappetittelige visitkort på det hele.

I mange mindre provinsbyer er nattelivet fuldstændig i hænderne på HA eller Bandidos, og ordentlige og pæne danske unge, som ikke bøjer sig for truslerne, bliver chikaneret eller slået til plukfisk, hvis de da ikke bliver myrdet.

Det er næsten ikke til at bære, når man ind i mellem stadig skal høre noget romantisk pladder om flotte motorcykler, ære og godt sammenhold mellem mænd:

Forbrydere er hvad de er.

Og forbrydere er hvad de skal kaldes…!

I årevis har Dansk Folkeparti ligget på knæ for diverse justitsministre og partier i Folketinget for – i overensstemmelse med Grundloven - at få opløst Hells Angels og Bandidos – samt deres medløberbander.

Vi havde forventet, at vi hos en konservativ justitsminister havde mødt mere håndfasthed.

Men vi er blevet skuffet: Justitsministeren viser umådelig svaghed.

Ministerens nye forslag til, hvad der kan gøres, er latterligt og helt utilstrækkeligt. Banderne og deres vellønnede advokater griner, mens danskerne, der må finde sig i rædselsregimentet, må græde.

Vi siger: Justitsministeren må erklære åben krig mod Hells Angels og Bandidos! Vis dog lidt mod.

Opløs banderne! Pil rygmærkerne af dem – og send dem ad Hekkenfeldt til.

Vi startede årsmødet med at give julemærke-check'en på 10.000 kroner til Inges Kattehjem.

Ikke en helt tilfældig velgørenhed, når det gælder Dansk Folkeparti. Vi har kæmpet for en bedre dyrevelfærd i årevis. Og vi har haft hjertet med, når vi har gjort det.

Lad mig først sige: Der er kommet fremskridt efter at at vi har fået en ny regering. Den nye fødevareminister har vist sig mere interesseret i at tage fat på begrebet dyrevelfærd. Ikke mindst fordi hun dagligt, ja, jeg tør næsten sige flere gange om dagen, bliver pustet i nakken og presset af vor egen Christian H. Hansen – Folketingets første og eneste dyrevelfærdsordfører….

Og der ligger på området store problemer, der skal løses – og jeg tror godt, jeg kan sige: Bliver løst! Først og fremmest de langvarige transporter af levende dyr og den måde, de transporteres på.

Det er muligt, at lovændringer på dette område generer dem nede i EU.

Men helt ærligt: Hvorfor skal vore husdyr lide under det !

Jeg bliver rygende rasende over at hensynet til EU´s profit skal vejere tungere end hensynet til dyrenes velbefindende.

Disse EU-embedsmænd har garanteret aldrig med deres egne øjne set misrøgtede dyr.

Dansk Folkeparti vil overfor regeringen forlange, at vi her i landet indfører vore egne regler – og lad dem så bare surmule i Bruxelles….!

Jeg kan i øvrigt nævne, at Dansk Folkeparti har foreslået en total revision af hele dyreværnsloven.

Eksempelvis kræver vi langt strammere regler for slagtning af dyr, vi kræver lovpligtig forbrugerinformation ved køb af kæledyr, og vi kræver oprettelse af et egentligt dyreværnspoliti, bestående af trænede fagfolk, der straks kan se, om dyr mistrives.

Så kunne vi måske undgå mange af de forfærdelige historier om vanrøgt, medierne desværre har været fyldt med i de senere år.

Dansk Folkeparti arbejder for alle grupper i befolkningen.

Også for det erhvervsliv, der skal finansiere velfærden.

Samfundet kan ikke fungere, hvis vi ikke har en stor og flittig del af befolkningen, der dag efter dag passer deres arbejde, hvadenten det er som arbejdere, håndværkere eller handlende.

Tømreren, fabriksarbejderen, automekanikeren, købmanden, damefrisøren, hjemmehjælperen -- der er hårdt brug for mange hænder i arbejde, - både dem, der er ansat og dem, der er selvstændige.

Vi har således i dag på vores dagsorden et politisk oplæg fra Dansk Folkepartis erhvervspolitiske ordfører, Colette Brix, der tager fat på nogle af de holdninger, som det er bydende nødvendigt at interessere sig for, hvis Staten også i fremtiden skal have økonomi til at opretholde et samfundsmaskineri, vi kan være bekendt.

Henover hovederne på folk er mange amter i disse uger i gang med planer om at lukke mindre, men velfungerende sygehuse. Døden over sygehusene skal jo have en årsag – så amterne har fundet ud af at det ville være smart at sige, at man nedlægger som følge af skattestoppet.

En såvel fræk som aldeles useriøs forklaring…! Sygehusnedlæggelserne har intet med skattestoppet at gøre overhovedet.

For lokalområderne er det noget nær en katastrofe på samme tid at opleve at den hurtige og effektive patientbehandling forsvinde og samtidig acceptere, at hundredvis af dygtige medarbejdere, sygeplejersker, serviceassistenter, køkkenpersonale, portører og andre faggrupper fjernes fra arbejdsmarkedet og kastes ud i arbejdsløshed.

Tag eksempelvis Aarhus Amts planer, som i første omgang drejer sig om tre sygehuse, og hvor ca. 900 mennesker rammes af afskedigelser. Planerne indebærer, bl. a. at et relativt stort sygehus som Odder Sygehus reduceres fra 500 ansatte til 40 ansatte. Sygehuset får ikke længere nogen akutte funktioner.

Grenaa Sygehus med i dag 403 ansatte tænkes omdannet til et sundhedscenter med kun 35 ansatte. Samsø Sygehus, der med sine nuværende 70 arbejdspladser er Samsøs vigtigste arbejdsplads, står foran at miste 50 arbejdspladser ved at overgå til rent dagafsnit i stedet for de nuværende 20 sengepladser.

Jeg er enig med Samsøs borgmester, Carsten Bruun, når han betegner beslutningen som en katastrofe for øen.

Dansk Folkeparti vil ikke acceptere flere sygehusnedlæggelser….

Og specielt vil vi overhovedet ikke være med til det i en situation, hvor regeringen netop har nedsat en strukturkommission, som har fået til opgave at kulegrave hele området omkring den kommunale styrelsesform, og hvor vi jo som bekendt forventer at det, vi har kæmpet for i mange år, bliver en realitet:

At det ikke bliver sygehuse, der bliver nedlagt – men amterne…

Men som nævnt: alt dette har intet med skattestoppet at gøre. Dansk Folkeparti er enig med regeringen, når det gælder skattestoppet.

Det pudsige er, at når den socialistiske del af Folketinget omtaler skattestoppet, beskrives det som noget utrolig negativt.

Skattestoppet bliver kaldt en klods om benet og et snærende bånd.

Mens den reaktion, man møder ude omkring i landet, er helt modsat: Derude oplever man skattestoppet som en utrolig lettelse. Noget, man aldrig havde troet muligt.

Det koster at lave et skattestop. Og vi vil være villige til at finde de nødvendige besparelser - og vel at mærke sikre, at besparelserne ikke kommer til at ramme de svageste borgergrupper.

Netop det med hensynet til de svageste grupper er igen det afgørende for os, når vi snart sætter os til de afgørende forhandlinger med regeringen om finansloven.

Regeringen véd det godt allerede – at det er det, der betyder allermest for os. Vi vil som nævnt strække os langt, men vi vil ikke gå på kompromis, når det gælder trygheden i Danmark. Jeg tror, at vi når til enighed med regeringen om finansloven også denne gang.

Men – og der er et men. Regeringen må være opmærksom på, at Dansk Folkeparti vil kræve yderligere velfærdsforbedringer, specielt i forhold til de ældre. Ved sidste års finanslov markerede vi kraftigt, at vi var de ældres talerør, og vi ved, at der er store forventninger til at Dansk Folkeparti også i år vil medvirke til at gøre de ældres sidste år bedre. Vi har krævet en skattefri ældrecheck. Det kunne være løsningen.

Som bekendt har vi netop indgået forlig om arbejdmarkedspolitikken.

Også andre forlig og aftaler kan man forvente, at Dansk Folkepartis folketingsgruppe vil indgå i i den kommende tid. Og man må forvente, at mange ting, vi er med til at vedtage måske ikke er så populære i alle kredse.

Sådan er det nu engang, når man er med til at bestemme i landet – og ikke selv har de 90 mandater, der skal til – at så må man finde nogle kompromiser, som flertallet kan leve med.

Så vi vil gerne være med i forlig og aftaler. Men det skal understreges, at det ikke er bare for at være med. Vi har oplevet, at visse partier ligefrem har pralet af at have været med i så-og-så mange forlig – som om det skulle vise, hvor dygtige, de var. Men samtidig glemte de at fortælle, hvad landet så fik ud af, at netop DE var med i det forlig….

I Dansk Folkepartis folketingsgruppe går vi positivt og friske ind i alle forhandlinger, vi bliver indbudt til. Men vort formål vil aldrig være bare at lave forlig eller aftale for forliget eller for aftalens skyld.

Vort formål er i hvert tilfælde at få sat et ægte Dansk Folkeparti-stempel på forliget eller på aftalen.

Og får vi ikke dét, ja, så vil vi helst være fri.

Og må jeg så tilføje: Det er da altid skønt, når mange af Folketingets partier er bag et forlig. Men antallet af partier er altså ikke proportionalt med gavnligheden af forliget….

Brede forlig behøver ikke at være gode forlig…

Synes vi derfor at landet er bedst tjent med det, der vedtages sammen med os i en snæver forligskreds, så har vi det fint med det.

Da vi sidste år havde årsmøde, var et af hovedtemaerne familiepolitik. Vi udtrykte glæde over, at det syntes som om familien var på vej mod en renæssance i Danmark.

En meget, meget lykkelig udvikling ovenpå det sorte kapitel i Danmarkshistorien, hvor det traditionelle familiemønster blev lagt for had af venstreorienterede, som desværre kom til at sætte dagsordenen – og som konsekvent hånede og nedgjorde kernefamilien:

De stærke og varme bånd, der er mellem far, mor og børn. Familiens og slægtens stærke bånd.

Forleden havde vi åbningsdebat i Folketinget, og dér viste det sig, at mange af disse venstreorienterede, som man ellers havde regnet med efterhånden var kommet på bedre tanker, endnu ikke har glemt deres mistro til familien.

Det var SFs formand, som under debatten i angreb os, der fandt det rigtigt, at der var indgået en aftale med kommunerne om mere fleksible regler for optagelse af børn i daginstitutionerne.

Ideen er såmænd, at det nuværende anciennitets-princip bliver ophævet, således at kommunerne får mulighed for at tage mere hensyn til forældrenes ønsker og behov – for eksempel at det skal være lettere for søskende at komme i samme daginstitution, at det skal være lettere at få plads til sit barn, når man for eksempel som ledig kontanthjælpsmodtager får et job.

Der vil altså være nogle børn, der så skal passes af mor eller far. Nemlig hvis mor eller far er kontanthjælpsmodtager – og ikke lige har udsigt til at få et job.

Vi synes faktisk, det er godt for børnene at blive passet af mor og far. Vi synes faktisk det er godt, at familierne har et reelt valg mellem at sende børnene i daginstitution og at holde dem hjemme.

Men for socialisterne er det, som regeringen og Dansk Folkeparti dermed havde demonstreret et perverst menneskesyn.

Nu er der jo mange, der i tidens løb har ment at have et grundigt, nærmest intimt, kendskab til mit menneskesyn. Jeg aner fortsat selv ikke hvad et menneskesyn er for en størrelse, men jeg vil jo selvfølgelig gerne gøre, hvad jeg kan for at finde ud af det…

Men jeg var godt nok noget overrasket over at få at vide, at vi er perverse, fordi vi synes, at det er hyggeligt og godt for børn at blive passet hjemme hos mor og far…

I denne årsmødeweekend skal vi tale en del om EU og specielt om EU-konventet, der for tiden arbejder på høj-tryk for at skabe en egentlig EU-forfatning.

I disse uger er det 30 år siden, at et flertal af danskerne den 2. oktober 1972 sagde ja til at indtræde i det daværende EF - den gang kaldet Fællesmarkedet.

Flere af os her, der var gamle nok til at kunne stemme den gang, stemte ja. Det fik vi også præsenteret en masse gode argumenter for:

Vi fik nemlig at vide, at der var tale om et samarbejde, der skulle fremme handelen mellem medlemslandene, nedbryde toldgrænserne og gøre det nemmere for virksomhederne at afsætte deres varer i de øvrige lande.

Vi fik også at vide, at det var så godt som sikkert, at mange dagligvarer og varige forbrugsgoder ville blive rørende billigere:

Det skulle næsten ikke koste noget at købe en ny vaskemaskine, hvis vi stemte ja!

Vi ville for det rene ingenting kunne fylde indkøbsvognen med kaffe og grøntsager, vin, snaps, leverpostej og bøffer.

Det ville blive det rene slaraffenland, hvis vi stemte ja, og desværre slugte vi maddingen.

Måske fordi man glemte at orientere os om, at Danmark skulle reduceres til en region i en europæisk superstat med hovedkvarter i Belgien.

Måske fordi ingen fortalte, at danskerne ikke længere skulle bestemme over egen udenrigspolitik, forsvarspolitik, udlændingepolitik, arbejdsmarkedspolitik og socialpolitik.

Vi fik heller ikke noget at vide om, at den danske grænse skulle nedlægges og den danske krone afskaffes. Eller at en flok ikke-folkevalgte udenlandske kommissærer skulle bestemme over danskerne.

Jo, der var sandelig mange ting, der ikke blev sagt den gang i 1972.

Der var til gengæld mange løgnagtige ting, der blev sagt.

Nu står der en større udvidelse foran os. Såfremt da det irske folk ikke om en lille uges tid endnu engang giver os alle sammen noget at tænke over, når de den 19. oktober skal stemme om Nice-Traktaten…

Jeg har i øvrigt lyst til i den forbindelse at sende en lille hilsen til det irske folk her fra Dansk Folkepartis 7. årsmøde.

Og min hilsen lyder:

Uanset om I stemmer ja eller nej, har I Danmarks respekt. Uanset om I stemmer ja eller nej, er I stadig en vital del af EU. Lad jer derfor ikke skræmme af det pres, der bliver lagt på jer. Husk, at I er et frit folk….

Men tilbage til udvidelsen, hvor det var forfriskende forleden at læse lederen i Kristeligt Dagblad, Nej til Tyrkiet.

Vi har sagt det i mange år: Tyrkiet skal som et muslimsk land aldrig optages i EU.

Men det krævede mod af Kristeligt Dagblad at sige det på samme klare måde.

Og man kunne ønske, at andre europæiske aviser og andre europæiske politiske ledere ville være lige så klare i mælet, når det drejer sig om Tyrkiet, for de fleste af dem mener jo nøjagtig det, som Kristeligt Dagblads leder så klart sagde: At Tyrkiet ikke kunne optages af den ene grund, at det er et muslimsk land.

I stedet har man fundet på alle mulige andre forklaringer: Menneskerettigheder, demokratiunderskud, økonomi. Men forklaringerne holder ikke. Lad os tage det med demokratiet:

Enhver ledende europæisk politiker, som beklager sig over, at demokratiet ikke er fuldt udbygget i Tyrkiet véd med sig selv, at hvis tyrkerne – det tyrkiske militær - skulle være så letsindige at indføre reelt demokrati – herunder at tillade alle partier at stille op, så ville Tyrkiets største parti være det islamiske fundamentalistiske parti, som vil indføre sharia som lov i landet.

Og dette er præcis demokratiets problem, når det gælder islamiske lande:

Giver lederne los, og indfører ægte demokrati, stemmer indbyggerne sig til diktatur.

Det samme forfærdelige dilemma kender lederne i bl.a. Algieriet, i Marokko, i Pakistan og andre muhammedanske lande.

Med Tyrkiet som et betydningsfuldt NATO-land må vi prise os lykkelige for, at militæret holder fundamentalisterne nede – og bl.a. sørger for tørklæde-forbud og forbud mod anden fanatisme.

Men det er unægtelig en underlig situation at stå i for os, der hylder folkestyret, ligefrem at håbe på, at demokratiet i Tyrkiet ikke vinder…

Det er skæbnens ironi, at de allermest varme fortalere for Tyrkiets optagelse i EU er landets fundamentalistiske islamister: Med europæisk assistance skal de sikre sig magten og sharia i Tyrkiet.

Derfor må vi klart sige: Tyrkiet kan aldrig blive medlem af EU. Fordi det er en muslimsk stat….

Jeg ved, at Peter Skaarup og Mogens Camre vil redegøre for de store problemer, Danmark står overfor, hvis vi giver los i forhold til den føderale udvikling, og derfor vil jeg ikke gå nærmere ind i problematikken her.

Jeg vil dog kort huske jer på, at vort helt overordnede tema på dette årsmøde – og på den store kampagne, vi skød i gang den 28. september, er Et frit Danmark.

Læg mærke til det slogan, for det fortæller alt om, hvad det drejer sig om:

Om vi vil have et frit Danmark eller ej.

Om vi vil være herre i eget hus eller ej.

De spørgsmål har danskerne svaret på et par gange, når vi har haft folkeafstemninger.

Til stor gavn i øvrigt også for de andre europæiske folkeslag, som aldrig bliver spurgt.

Også på dette område har Danmark været foregangsland.

Og vi kæmper i virkeligheden alle de europæiske folks kamp, når vi forsvarer vor egen frihed.

Lad mig sluttelig ønske os allesammen et inspirerende, lærerigt og samtidig hyggeligt årsmøde.